Elul: Opening the Gates

Shir Halliam 6:3 &

3 I ain my be-

This Links

and my beloved is

الدالد بزد

who pastures among the roses.

רוֹצָה בָשִוֹשְׁנִים:

Pealm 24

Of David a psalm. Hashem's is the earth* and its fullness, the inhabited land and those who dwell in it. For He founded it upon seas,* and established it upon rivers. Who may ascend* the mountain of Hashem, and who may stand in the place of His sanctity? One with clean hands* and pure heart, who has not sworn in vain by My soul* and has not sworn deceitfully. He will receive a blessing* from Hashem and just kindness from the God of his salvation. This is the generation of those who seek Him, those who strive for Your Presence — Jacob, Selah. Raise up your heads, O gates,* and be uplifted, you everlasting entrances,* so that the King of Glory* may enter. Who is this King of Glory? — Hashem, the mighty and strong, Hashem, the strong in battle. Raise up your heads, O gates, and raise up, you everlasting entrances, so that the King of Glory may enter. Who then is the King of Glory? Hashem, Master of Legions, He is the King of Glory. Selah!

בחי' אריה שאג מי לא יירא, כד"א בשל"ה הק' שארי"ה ר"ת א'לול ר'אש השנה י'ום הכפורים ה'ושענא רבא, שכד' עתים אלו אריה שאג מי לא יירא. היינו שיש ימים שהם רק מדברים אל לב ירודי, אבל בתקופה הזאת הימים שואגים בעוצמתם אל יהודי, וד' עתים אלו הם היסוד והבסים עליו תכנה ותכונן השנה כולה, וע"כ בד' עתים הללו אריה שאג מי לא יירא.

ראיתא בדברי שמואל, שאו שערים ראשיכם וגו', כדאיתא בדברי שמואל, שאו ש'ערים ר'אשיכם וגו', ב'אשיכם בדאיתא בדברי שמואל, שאו ש'ערים ב'אשיכם מרים ומנשא את שערי הראש, ואת פתחי עולם המה פתחי הלב ההרגשים והתשוקות, וע"י שמשהר דעותיו והרגשיו זוכה שיבוא מלך הכבנד בתוך אבריו, כבחי' כל עצמותי תאמרנה ה' מי כמוך, וווהי קבלת מלכות שמים שלמה, שממליך קוב"ה על מותו לבו ואבריו.

ועל כולנה נצטווינו די אים בי אים די אים די אים ועל כולנה נצטווינו על זכרון ד׳, אשר הוא יתברך ויתעלה אבינו שבשמים המנהג תמיד את עולמו. ומנהג את ישראל עמו בהשגחה פרטית בהנהגת מלכות – במדת הדין וכמדת הרחמים. ומכח השגחחו על ישראל עם סגולתו ושמירתו עליהם, <u>הרי הוא שומ</u>ר נפש כל חי ונוטר את כל באי עולם. זכירה זו, מצוה עלינו לשים על לבנו תמיד <u>ככל עת ובכל שעה</u> מתוך אהבה ויראה וכל המידות הגעלות המחזיבות מכח זכירה זו. וכלשון רביגו יונה בשערי־תשובה וש"ג כו): "מן האזהרות התלויות כלב לוכור את ד׳ יתברך בכל עת. וחייב הארם להשתדל לקנות לנפשו תמיד ההנהגות המחויבות מן הזכידה, כמו היראה והצניעות וקשוט המחשבות וטכסיס המידות. כי זרע קודש ישיגו כל הנהגה נאוה והמעטירה בעליה מזכירת ד' יתברך". וגם ואת נחחייבנו מכח מצוה זו רוכרון די, לדעת ולוכור כי הוא יתברך שופט כל הארץ וכיום דין דר"ה "כל כאי עולם עוכרין לפניו כבני מרון" (כדתנן בר"ה טו.) הוא רואה חוכר כל מעשי איש ומחשכותיו ודן אותו לפי הואוי לו. ובאלו הימים♥-שקודם יום הדין, חובתנו לעשות הכנה ל"זכרון" זה, לידע כבירור מה הן הדכרים הטמונים בחוכה זו של זכרון ד' ומה הנה ההנהגות המחויבות מזכירה זו. וכל אלו הדברים נכללו בפסוק <u>"אני לדודי ודודי לי",</u> המבטא את היחס המופלא שבין ישראל להקב"ה, ואשר כו מתומצת כל תוכנה של מגילת שיר השירים, המתארת את גילויי האהבה של כנסת ישראל לאביהם שבשמים, כמבואר ברמב"ם סוף הל׳ תשובה ופיי הייגו.

וֹמְבָּחְ חובה זו של זכרון ד׳ המיוחדת לאלו הימים, ימי ההכגה ליוט הדין,
שומה עלינו ללמוד מוסר בעיון עמוק ולהתבונן בגדלות ד׳ <u>מי הוא ה״דוד״</u>
שלנו, שהטיב ברצונו להיות לנו ל״דוד״, אשר בו נשים כל מבטחינו והוא משען

לנו ככל ענינינו הרותניים והגשמיים. ומשנכיר את גדלות ד', יעלה זכרונו על לבנו ונשתרל לקנות לנפשנו את ההנהגות המחייבות מן הזכירה.

ק ומכאן גם חובתנו לבדוק את מהות עבודתנו לד' יתברך, שאף כי שרויים אנחנו כל היום ב"עבודה" — בתורה ובתפילה, אבל יש לנו לבדוק אם נעשית העבודה בשלימות בכל לבבנו ובכל נפשנו כדרך שהכתוב שואל מעמנו. ואם תואמת עבודתנו את האהבה הגדולה וההטבה המרובה שהקב"ה מעריף עלינו בתמידות.

ונתבונן בזה, עד כמה יש לנו להתחזק בחיובי העבודה, כדי להיות מוכחר בשם "בן העובד את אביו" ולזכות לאהכה רבה ולחמלה גדולה ויתרה, אותה מגלה האב לבנו העובד אותו, כנאמר בנבואת מלאכי (ג'יו): "וחמלתי עליכם כאשר יחמול איש על בנו העובד אותו".

75-216 JUNIA

והקובעות ביותר בענין זה המה המצוות הראשונות ע"פ הסדר שמנאן הרמכ"ם בספר המצוות, אלו המצוות התלויות כלב שאינן מצוות מעשיות, אלו המצוות התלויות כלב שאינן מצוות מעשיות, כגון מצות האמונה בה' שהוא עילת כל העילות וסיבת כל הסיבות והוא בורא ומנהיג, ומצות אהבת ה' עם כל הפירושים שיש באהבת ה', וכמ"ש הרמב"ם (פ"י מהל' תשובה) בפירוש אהבת ה' שצריך להיות כמו חולה חולי אהבה אליו ית', ומצות יראת ה' שבוללת ההתחלה מיראה פשוטה דאית דין ואית דיראת הרוממות בגין דאיהו רב ושליט עיקרא ושרשא דכולהו עלמין, וכן הלאה כמו שמונה והולך שם המצוה לעבדו כמ"ד ועבדתם את ה"א וכו', שמלבד הציווי הכללי שבזה לעבדו ית"ש נכלל כאן הציווי להתפלל אליו ית', כלשון הספרי עבודה כאן הציווי להתפלל אליו ית', כלשון הספרי עבודה

שכלב זו תפלה

אח"כ לדבקה בו שהוא הציווי על דביקות בה', וגכלל בו גם מה שאמרו חז"ל הדבק בתכמים ובתלמידיהם, שעל ידי דביקות כת"ח יבוא לדביקות בה', ואח"כ מצות והלכת בדרכיו שהוא הציווי על טהרת המדות, מה הוא חנון ורחום אף אתה היה חנון ורחום, ואח"כ מצות קידוש ה' שיהיה תמיד מוכן למסור נפשו לה' ויתקדש שם שמים על ידו. כל המצוות האלו הם חובות הלכבות, ומדברי הרמב"ם שהעמידן בראש משמע שיסוד התורה והמצוות הוא ראשית כל מצוות הללו המטהרות לבו ומדותיו של איש יהודי. ובספר החינוך כתב שמצוות הללו הם חיוב תמידי שלא יפסקו מהאדם אפילו רגע אחד בכל ימיו. ואם תרי"ג מצוות המה כנגד תרי"ג אבריו של איש יהודי, הרי ראשית כל רחמנא

לבא בעי שהלב יהיה לב יהודי לאהבתו יראתי ודביקותו ית', ורק או יכול לאמלוכי לקוב"ה על כל אבר נאבר דיליה.

ואכן כך עשה. למחרת נסע שוב אל הייחזון אישי ושאלו לפשר הדברים. מרן זצייל שכפי הנראה צפה שכך יהיה, קידם את פניו בחיוך ואמר לו: בא ואפרש לך דברי, אמונה 🧚 היא מהדברים הצריכים חיזוק תמידי. אם אין אדם מחזק את אמונתו שגדל והתחנך בה, היא הולכת ונחלשת ואחריתו מי ישורנה. על כן אדם חייב לחזק תמיד את אמונוצו ורק כך יבטית את היינידישקייטי שלו ניהדותה כדבעי. וכיצד מחזקים אותהו על ידי <u>שמסגלים</u> חיים של אמונה חושית.

הנה לך דוגמא לחיים על פי אמונה חושית: הגמי מספרת (ברכות ה:) על רב הונא שהחמיצו לו ארבע מאות חביות של יין. הלכו אצלו חכמים ואמרו לו שיעיין במעשיו. אמר לחם: וכי חשוד אני בעיניכט!! אמרו לו: וכי חשוד הוא הקבייה שיענישך ללא דין! אמר להם שהוא אינו יודע במה חטא, שמא הם יודעים. אמרו לו שלא נתן לאריסו את הזמורות המגיעות לו בנוסף לַחלקו. בסופו של דבר קיבל על עצמו לתקן את העוול ומיד חזר החומץ להיות יין. ויש אומרים שהחומץ התייקר ונמכר במחיר יין.

אם דבר כזה היה קורה אצלנו, אמר הייחזון אישיי, היינו מחפשים את העילה לחימוץ היין בגורמים טבעיים. אך לא כן חזייל, הם חיו באמונה חושית. כאשר קרתה להם תקלה חיפשו את הטעון תיקון בעולמם הרוחני וידעו שרק כך יצליחו למנוע את הישנות הדבר. מי שחי אמונה תושית הוא בטות באמונה שלו.

SIG AND CON כיצד מגיעים לאמונה חושית? – "כל דבר שהנך זקוק לו, בקש אותו מחקב"ה. אם דרושות ל<u>ד נעליים חדשות</u> עמוד בפינת החדר ותאמר: רבונו של עולם ראה נא את נעלי הקרועות והמצא נא לי כסף כדי לקנות נעליים חדשות. וכך בכל דבר. על ידי זה תרגיל את עצמך להכיר <u>ולהרגיש שהוא יתברך הנותן את הכל. כך רוכשים אמונה חושיתויי סיים</u>

הייחזון אישיי.

10 ואם יחשוב חשבונו של עולמו ע"פ האמור ביסודי התורה והמצוות<u>, מה נורא הוא החשבון, שגם</u> אם שוקד על התורה ומדקדק במצוות בכל מיני חומרות, הרי אם אמונתו אינה שלמה וטהורה, ואהבתו ית"ש יראתו ודביקותו בה' אינן כראני, או שמדותיו אינם שהורות אינו רחום ואינו חנון וכו', הרי אין לו כל בסיס של יהדות ואנה הוא בא, והרי הוא כמי שיש לו אברים שלמים וחוקים אך יש לו מום בלבו וכל רגע חייו בסכנה. אם אינו עוסק במצוות אלו, כחשבו כי רק מצוות מעשיות עליו לקיים, הרי חסר לו כל יסוד התורה והמצוות, ואם ימליך קוב"ה על כל אבריו חוץ מלכו הרי העיקר חסר מן הספר.

161- Tr-(27)-163 5-171964 BADN-12

ישראל הם מאמינים בני מאמינים. ויודעים שהשי"ת ברא את העולם ומנהיג אותו תמיד. אולם יש מצוה מיוחדת בתורה לעסוק תמיד באמונה, והיא מצות "אנכי ה' אלקיך" – הראשונה שבעשרת הדברות. וכן כתב הרדב"ו: "וענין האמונה. שיקבע אותה בלכו ובנפשו תמיד"/ מי שאינו עוסק בחמידות לבריר וללמד לעצמו את האמונה בהשי"ת. לא ידע אותה באמת. ואינו מקיים את מצות "אגכי ה' אלקיך" כהלכתה. ישנן חמש דרכים בקיום מצות האמונה.

הדרך הראשונה היא דרך של חינוך. דהיינו, שיחנך האדם את עצמו לעסוק באמונה גם באופן חיצוני. ירגיל את עצמו לומר תמיד בכל הודמנות: ברוך ה". "אם ירצה ה". "בעזרת ה". וכדומה. וכו ידקרק לקיים מצות תפלה, גם אם עדיין מתפלל בלי כוונה. כיון שהתפלה היא ביטוי האמונח בהקב"ה. ואף שתפלתו עדיין חיצונית. עוסק הוא על כל פנים בביטוי דבכים של אמונה.

וכן בכל המצוות שהאדם מקיים. גם כשחסרת בהן כוונה פנימית, הרי על כל פנים מקיים את ציווי השי"ת. וגם בזה מחזק את האמונה בה' בדרך חיצונית. וזה יביאהו להיות ירא מלעבור עבירה. כי כבר הורגל לשמור את צוויי השי"ת ולהתרחק ממה שנגד רצון הכורא ית'. אמנם כל זה עדיין הוא בדרגה של חינוך ותרגל, ואין רישומו ניכר אלא בחיצוניות.

> שמעתי מהגרייצ גרינהויז שליטייא שהוסיף על הדברים הנייל, ואמר: בספרי <u>הייחפץ</u> 🌃 חיים" מובא במקומות רבים שאדם צריך לבקש מהי לאו דווקא בשעת התפילת, אלא בכל <u>עת ובכל שפה. הוא גם מחדש שצריך לכוון שגם תפילה זו</u> – כמו התפילות שתקנו חזייל - צריך שתעבור דרך בית המקדש, ירושלים וקדש הקדשים

> המקור לדברי הייחזון אישיי הוא בברכות (דף סג.) שם אומרת הגמרא: יידרש בר קפרא: איזוהי פרשה קטנה שכל גופי תורה חלויים בה - "בכל דרכיד דעהו והוא יישר ארחותיך". כבינו יונה בפירושו על משלי (פרק ג, פסוק ז) מאריך בביאור פסוק זה ואומר, בכל דרכיך דעהו – בכל מה שאתה הולך לעשות ורוצה להשיג, דעהו, פנה אליו וממילא הוא יישר אורחותיך. הוא יצליח דרכך. בין דבר גדול ובין קטן – בכל דרכיך. חיצר הרע מפתה את האדם ואומר לו שבענינים העומדים ברומו של עולם אמנס צריכים את הקבייה, אך לדבר פשוט אין זה יאה להטריח אותו יתברך. בא רבינו יונה ומלמדנו: בכל דרכיד – גם בדברים הקטנים. אם אין מאמינים בזה, הרי זו כפירה. על אף שהדבר בעצמותו קטן הוא, מכל מקום השכר על הבטחון בה' בענינו, גדול עד למאד.

כללו של דבר: א<u>ין להתבייש מלבקש על צרכים ושמיים, ובוודאי לא על דבר מצוה ועל</u> דברים הכרחיים. <u>אמנם בתחילה תהיה הבקשה חיצונית, אך במשך הזמן כשיראה האד</u>ס שמשאלותיו מתמלאות הוא יתעלה ויתקרב על ידי כך, וכמו שכתב שם רבינו יונה להדיא: ייועל ידי ההרגל הזה תקבל הָנפש המתאוות אל הבטחוןיי. הפניה אל הי נמצאָת בעומק טבע האדם. ראיה לכך היא תפילתם של כופרים כאשר הם או אחד מקרוביהם נמצאים

We can gain access to the spiritual world only through the mask of the physical. The world of nature hides the spiritual; it does this by appearing to be self-sufficient, running reliably along the same track with reassuring predictability. The difference between nature and miracle is that the miraculous breaks the expected pattern.

1 Intrinsically, however, a miracle is no more wonderful than the natural - there is an allusion to this at the splitting of the sea: when the Jewish people had crossed over, Moshe was commanded to stretch out his staff over the sea to bring the waters back to their original natural position. The question which presents itself is: why was an act necessary for this? To split the sea an act was necessary because that was miraculous; nature had to be set aside. But surely, as soon as the Jewish people were safe and the need for the miracle was over, nature should have re-asserted itself. automatically - there is a principle that the world resists miracles as much as possible (for reasons which should become clear as we study this subject further.) The departure from normality requires a special act, but why does return to normality do so too? The answer is that nature is miraculous no less than its rarest exceptions. For the sea to manifest in the way that we are used to seeing it is no less the express wish and manifestation of the Creator than the once-in-history splitting of that sea. The only difference is that we are used to the one and the other is unexpected.

22 We are lulled into insensitivity by the routine of nature; we take for granted that with which we are familiar. The Hebrew word for nature is teva, the root of which means "to drown"; if the world of natural cause and effect is not carefully and perceptively studied for its clues to depth, it drowns awareness of the spiritual. But the word teva is also the root of mathe'a, meaning a coin which has an embossed image stamped on its surface: the world is a stamped-out image of a higher reality. If one studies the world with the knowledge that it accurately reflects its source, one can perceive the features of that source surely and consistently. The choice is entirely the observer's - one can look at the world with the tired eyes of habit and see only the mechanical, only that which drowns the spirit, or one can look with eyes of wonder and see the image of a higher reality:

In all your words, actions and thoughts - at all 25 times - imagine in your heart that you are standing in the presence of the Holy One, Blessed is He, and

that His Presence rests upon you. Indeed, the glory of Hashem fills the universe. - Speak with reverence and awe, like a servant who stands in the presence of his master. Act with restraint in the company of others: If one should call out to you, do not answer with a loud voice, but respond gently - in low tones, as one who stands before his mentor.

הדדך השניה הינה פנימית יותר. והיא דרך ההתבוננות. כשמתבונן האדם בפלאי הבריאה. ומברב לעצמו שהם מעשי הי וגילויי חכמתו האין סופית, כמאמר הכתוב: <u>מה רבו</u> מעשיך ה' וכר", מהחזקת בן אמונה פנימית. אף שאין הוא במדרגה להכיר את הקב"ה מתוך כל דבר אשר

סביבו (בחינת גוקונה הכל"). על כל פנים יתפעל מנפלאות המכע, בנון מהסדר הנפלא הקיים בבריאה: וההתאמה הנפלאה בין כל חלקי הבריאה. איך כל דבר מתאים עם חברו: ואשר הכל הולך לתכלית אחת. וכדומה.

וכן אם יתכונן בעולם הפנימי של האדם. אם יסתכל ביצר הדע ותחבולותיו, ויתבונן כשנייות שבלב האדם. ובהתרוצצות התמידית בקרבו בין מצפונו וכוחות הרע. מה צרכה ומה תכליתה. יכיר גם בזה את תכלית הבריאה - להתגבר בכח הטוב על הרע. ויווכח שהכל נוצר למטרת אחת: גילוי הרוחניות. כך יוכל ללמוד אמונה על ידי התבוננות בתוך עצמו. כמו שכתוב: "מכשרי אחזה א־לוה" (איוב. י"ט, כ"ו)..

Sin-elle misins

ומרן אדמו"ר זי"ע אמר פ"א בהיותו בארץ 🐇 ישראל עה"פ שאו שערים ראשיבם, שערים אותיות רשעים, וצעק שאו שערים ראשיכם, רשעים הרימו את ראשיכם ותראו שיש בורא כל עולמים, וכמ"ד (ישעיה מ) שאו מרום עיניכם וראו מי ברא אלה. הרימו את שערי דגולגלתא שהראשון כהם הוא תרי עיינין, שהאדם אינו רואה כלל בעיניו את כורא כל העולמים, וכמ"ד עינים להם ולא יראו, שכאשר משתמשים בעינים להם היינו לעצמם, לא יראי את השי"ת, אבל שאו מבום עיניכם, כשמגביה ומרומם את עיניו או וראו מי ברא אלה.

13-10-16 NINI ומכל החודש הק' הזה צריך שיקלט אצל כל אחד משהו מנדלות הבודא, שאם יהודי ישיג אפילו משהו דמשהו מגדולת הכורא יקבל כבר פנים אחרות לגמרי. ואם כי לכאורה כמה שיגיע האדם בהשגות הגבוהות ביותר הר"ז עדיין כאין וכאפס לעומת גדלות הבורא שהיא כלי גבול וכלי סוף, אכן הרי זה מכלל הענינים הרוחניים שאין האדם מסוגל להגיע אליהם בשלימות, אכל אם הוא עובד על כר זוכה לסייעתא דשמיא.

ער יאל בפר שאו שערים ראשיכם, שמרומז שמרומז

על השערים שבאדם. כמו שכתב הרמב"ם (בפ"ז מהל' תשובה), אל תאמר שאין תשוכה אלא מעכירות שיש בהן מעשה כגון זנות וגול וגניבה, אלא בשם שצריך אדם לשוב מאלו כך הוא צריך לחפש בדעות רעות שיש לו ולשוב מן הכעס ומן האיבה ומן הקנאה ומרדיפת הממון והכבוד ומרדיפת המאכלות וכיוצא בהן וכר', ואלו העוונות קשים מאותן שיש בהן מעשה, שבומן שארם נשקע באלו קשה הוא לפרוש מהם, וכן הוא אומר יעזוב רשע דרכו. והיינו לפי שהמדות המה השרשים של כל מעשי האדם והם השערים של כל האדם, <u>וכל עוד אינו מתקן את</u> השערים אינו יכול לשוב בתשובה, כדברי הרמב"ם שהתשובה על הדעות הרעות יותר קשה מהתשובה

על מעשים. ו

והענין ברור: בדין עומד האדם ארב בריאו ברור: בדין עומד האדם לפני בוראו לגמרי לבד. בכדידות מוחלטת – אין לו טוען ועד. כי הוא הדיין הוא העד הוא בעל דין". אין לו על מי לגלגל את חובו זאת מי להאשים בכשלונה כי ברגע עמדו לפני בוראו בדין הוא כאילו אין עוד אדם בעולם חוץ ממנו והוא לבדו אחראי לכל מה שעשה ומה שלא עשה.

לנאמרו כל הדברות כולן בלשון יחיד. הי אלקיך, אשר הוצאתיך, ולא כאשר התאמרו כל הדברות כולן בלשון יחיד. הי אלקיך, אשר הוצאתיך, ולא כאשר התחיל להם אתם ראיתם כי מן השמים דברתי עמכם. שמע תשמעו — בי להוהיר כל יחיד מהם יענש על המצוות. כי עם כל אחד ידבר ולכל אהד יצוק שלא יחשבו כי אחרי הרוב ילך והיחיד ינצל עמהם. ויבאר להם משה זאת הכוונה בסוף התורה בפרשת אתם נצבים". הרי במתן תורה הבין והרגיש כל אחד כי אתו במיוחד הקב"ה מדבר, כי באמת התורה היא ענינו של כל אחד ואחד מישראל ביחודיותון

הרי מאבינו הראשון אדה"ר מוטבע בכל אחר מבני האדם שהוא "יחידי". מאאע"ה ירש כל אחד מישראל הסגולה להיות "יחיד בעולמו". מיעקב אע"ה למדנו מעלת "לבדו". ומתן תורה היה לכל אחד ואחד מישראל במיוחד. העוד למישהו פתחון פה לומר כי די תוא להיות "מתםראדם"?

לא אכאל האיסר ל יואק א של מהו שאמרו חויל המתפלל צריך שישה וכוץ, היונו שקודם תפלה צריך שיהי במעלת הבדידות. ובלא זה איא בתפלה כמו שביארנו. כיון שהתפלה יוצאת תקנית ממעלת השהי. ואמרו ששנה אחת לאחר התפלח", דלצאת לרחוב יכולים רק ממעלת הבדידות. נענין הבדידות הוא ששניין תפלה נענין הבדידות הוא שניין תפלה יוצא האדם ממעלת הבדידות. שהרי מתפלה א"א לצאת לרחוב, וצריך עוד לשהוי", דבכרי לצאת לרחוב צריך דוקא לבדידות ולא לתפלה.

33 ונמצא דבאמת ענין "יושבי ביתן" הוא ענין בדידות, שהי' כלא תפלה. כמי שכ' במהרש"א, ישבו ישרים את פניך — ישיבה בעלמא, דווהי מדת "לבדו", שהנה מדה ומעלה גדולה בפ"ע, עד שחו"ל (ילקום תהלים פ"ד) אמרו ע"ו: "אשרי יושבי ביתך עוד יהללוך סלה", עוד יהללוך סלה — בעוה"ב, דממדת "יושבי ביתך" זוכים וקונים עוה"ב.

36 - Early Redered - R. Slovertelist - PX 141

I am whatever I am because of a series of circumstances, influences, various determinants. Someone was perhaps the greatest influence in my life, one who helped shape my personality. I know that person extended to me a helping hand when I was in need, that he guided and comforted me in times of crisis, that his words of encouragement and his assistance made it possible for me to emerge victorious from all encounters with hostile and cruel elemental forces. This relationship gives rise to a new ontic perspective. The self is not the exclusive property of the person himself. The benefactor contributed to the development of my self, my talents, abilities and skills, possibly more than I myself. Participating so prominently in the formation of the I, the benefactor acquired a part of the I. The I belongs both to myself and to the thou to whom I owe a great debt. Thankful appreciation denotes the acknowledgment of a creative effort on the part of my benefactor, who became involved in my existential destiny.

This peculiar ontic partnership — which resulted in the inclusion of the other in my ontic awareness — brings us to a second point, namely, that no action, inward or external, should be exclusively I-directed. Any concern with oneself points at the same time towards the other.

37 The Irree Circle - Elshow

Who are the voices and personalities who inspire you from within? These living influences of great hearts and souls who gave you so much of themselves as an expression of their towering spirits. These influences form our Inner Circle. They can be relationships with parents, grandparents, teacher, rabbis, friends and so many others. They can be alive or may have passed on.

ונתאר לעצמנו: כשאדם כא לדין ושואלים אותו למה עשה כך וכך, והיא יענה שהוא עשה "סתם כך", ואם ישאלוהו הלאה יענה שכולם עשו ולכן גם הוא עשה. ואם ישאלוהו הלאה: ומח אתה חשבת? הוא יענה שלא חשב כלום. ואם ישאלוהו על מצוות שעשה מה היתה כוונתו בהן, והוא יגיד שוב שעשה "סתם". ואם ישאלו שוב מה ראה על ככה לעשות כל המצוות שעשה. והוא יגיד שהציצית הלכישה לו אמו בהיותו קסף, והברכות לימדוהו בחוך, והתפילין קנה לו אביו. וגם ללמוד תורה שלהו אביו. ואם ישאלוהו הלאה: אבל אחה מה חשבת, והוא יענה שוב: "סתם!" — איך "סתם"אדם" זה יעמוד בדין! איה איפה עצמיותו!

ואם תאמר: מי אומר שאני חייב להיות יחידי, וכי לא יספיק להיות "סתםד אדם"? בוא ואראך משנה מפורטות בפ״ד דסנהדרין: "לפיכך נברא אדם יחידי ללמדך שכל המאבד נפש אחת מישראל מעלה עליו הכתוב כאילו איבד עולם מלא וכל המקיים נפש אחת מישראל מעלה עליו הכתוב כאילו קיים עולם מלא וכל המקיים נפש אחת מישראל מעלה עליו הכתוב כאילו קיים עולם מלא... ולהגיד גדולתו של הקב״ה שאדם טובע כמה מטבעות בחותם אחד — כולן דומין זה לזה, ומלך מלכי המלכים הקב״ה טבע כל אדם בחותמו של אדה״ר ואין אחד דומה לחברו. לפיכך חייב כל אחד ואחד לומו בשבילי נברא "יחידו", ויחודיות זו היא נחלת כל בני העולם אדם המעלה את ענין יחודיותו על דעתו צריך להודעוע: חרי מכל בני העולם החיים עכשו אין אף אחד הדומה לו. מכל בני העולם שחיו מאדה״ר עד היום לא היה עכשו אין אף אחד הדומה לו. מכל בני העולם שחיו מאדה״ר עד היום לא היה אחד שתיה דומה לו. ועד סוף כל הדורות לא יהיה אף אחד הדומה לו באותו הכבב של כהוה, תכונות. סגולות, מעלות וחסרונותו לפיכך כל אדם הוא הכבב של כהוה, תכונות. סגולות, מעלות וחסרונותו לפיכך כל אדם הוא "חידי", עד שהוא חייב לומר "בשבילי נברא העולם!"

34

בביאור הלכה באו״ה סי׳ תקעא. ב כתוב: "וראיתי להעתיק פה מה שכתב השל״ה בשם ספר הרדים וז״ל שמצא בתוך ספרי המקובל האלקי חסידא קדישא הרב ר״י לוריא אשכנזי ו״ל בספר אחד כתיבת יד: כל מה שתמצא בסיגופים

כו׳ לא מכרו אלא למי שאין עמלו בתורה, אכל מי שתורתו אימנותו ויודע דעת ויראת ה׳ לא יתלש ולא יתבטל מלימודה. אך יום אחד מן השבוע יתרחק מבני אדם ויתבודד בינו לבון קונו ויתקשר מחשבתו בו כאילו כבר עומד לפגיו ביום הזין וידבר לא׳ ית׳ כאשר ידבר העבד אל רכו ובן אל אביו״. הרי גם התשובה לת״ח רצויה בהתבודדות דווקא.

אורי עבודה רבה לפנינו להכנת הרגעים שגעבור לפניו ית' כבני מרון. לימוד תורה אמיתי, שלא נרמה את עצמנו; לימוד מוסר "לעוור" נפשנו" ולא ללמוד "סתם"; והתבודדות לכה"פ שעה במשך השבוע. להיות עם עצמנו לעשות חשבון נפשנו. כל אלה הם דברים קטנים לגבי המשימה הגדולה להיות יחידים, כי ביחידות ובדידות גמורה געמוד לפני בוראנו ביום הדין.

39

The essence they leave within us are moments of exquisite clarity related to feelings of trust, closeness and emotional security. We permitted ourselves to love these people because they left us with a feeling of caring and acceptance. Their gifts created an internal guiding force as natural as breathing, always there to influence and be

have come to learn that the mere memory or impression of such a person anchors me in a delicate and sensitive state of my own best feeling and visceral qualities. It enables me to reach out beyond myself and give to others. This is what is needed in the search for a life partner. Our Inner Circle creates a level of emotional honesty, chesed and true warmth which then becomes a series of building blocks in any meaningful relationship.

There are times when we can hear the voice, see the face, sense a guiding hand. Sometimes it's nebulous: a dream, a vague memory, or a nostalgic mood reminiscent of someone who had a deep impact on our lives and perception of the world. Each of us carries personalities and memories within ourselves.

40

When these memories of personalities brought to Tufe are felt, we begin to touch the side of ourselves which creates the deepest and most precious of all relationships. While the gift may have been initiated from without, it now resides within us. We in turn can give it to others with whom we wish to create a relationship worthy of marriage.

This genuine self is deeply and unalterably the true you. I don't mean the professional you, the East Side, West Side, Up Town, Brooklyn, L.A., or even Rechavia you. It's not where you daven, what you wear or what you drive. I am referring to the deepest side of your humanity which can sense and express your most precious feelings. This is what you need to use, skillfully and intelligently, to create a relationship worthy of marriage.

1 was repeatedly drawn back to memories and feelings of caring individuals in my own life, some of whom are still alive and others who have passed on. In my memories I recalled precious moments of inspiration, closeness and trust. I spent many months carefully analyzing what I had received from each of these people over the years - my late father and grandparents, rebbeim, teachers, close friends. With each individual, I recalled the feelings related to their precious gifts of understanding, caring and concern for my development and well being. The more I began to understand their gifts and the warm and positive feelings they created within me, the more I was able to understand what enabled me to give to others in my profession as a family and marital therapist, as well as in my own life as a husband and father. These memories evoked a genuinely warm, giving and deeply human side

of my personality. I could even use these memories in my tefillos to attain a sense of greater kavannah and deeper understanding of the meaning of my tefillos.

In this verse the psalmist issues a declaration of his deep faith, a declaration which each of God's creations should aspire to. He proclaims:

I believe in God! I believe in God with every fiber of my being and

this belief gives my life all of its meaning.

I also maintain another firm belief — I believe that God believes in me! In truth, I am convinced that God believes in me far more than I believe in Him — after all, He was so sure of my value that He created me. And I have no doubt that my life is very important because God

continues to support and sustain me.

2

(Certainly, it is most reassuring to feel that God believes in me. That thought keeps me going even when the whole world seems to go against me and the sky seems to be caving in. When good days dawn, sunny and bright, it's good to relate Your kindness, O God, and to sing Your praises. It is even more meaningful, however, to sing of Your faith in the nights, when I stumble in the gloom of failure and adversity. Then I reach out to You, O God, and I grab hold of Your hand. How good it is to know that Your hand is always there because

אמונחק, Your faith in me is forever, even בלילוח, in the nights of dark misfortune.

"As I continue to ponder this idea I arrive at this conclusion: My two beliefs are actually one and the same. I believe in God — and what exactly is it that I believe? I believe that He created the universe and sustains it — because He believes in me and in everything else He brought into being."

The first element you will discover when you access experiences from your Inner Circle is that these experiences offered you moments that will live inside of you for an eternity. I can remember 27 years ago, going to the Yeshivah to daven and telling the rosh yeshivah, Reb Moshe, that my wife just gave birth to our first child, Esti. I had known Reb Moshe just about all my life. He heard the news and his eyes lit up with a warm inner glow that I'll never forget. His "Mazel Tov" and "Brocha"

for all of life's many bounties were delivered with more caring and sincerity that I can ever remember experiencing before. This moment has become a part of my Inner Circle. When I focus on the experience of someone caring about our happiness so genuinely and sincerely, it becomes an inner focus which helps me care for others and judge the sincerity of their caring for me.

45

Acquiring your inner focus and expressing your hakoras hatov create glimpses of the potential of harnessing your Inner Circle. You remember the meaningful deeply personal gifts of others which enabled you to grow and overcome questions, challenges and even crises in your life. You remember the extraordinary moments of closeness and trust these people engendered in you. You also appreciate that their gifts had a t'nai - a condition - that someday you will give a similar gift to others.

46

I have always called this group of special people, who provided me with special chesed as my "Inner Circle." They are the foundation of my efforts. Our Inner Circle serves as an anchor to our inner voice, continuously guiding us to give, just as we have received emotional gifts from our own Inner Circle.

47 Tellow Feeling R. Ferer 199, 159 It is good to thank HASHEM and to sing praise to Your Name, O Exalted One. To relate Your kindness at dawn, and Your faith in the nights. (Psalms 92:2.3)

Summary:

"Gates of the Head"

Focus on Emunah

Prayer

Nature

"Openings of the World"

Focus on Middos

Aloneness

Creating an inner circle

Lesson:

Knowledge of Hashem

Knowledge of Self